

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 18.704 van 17 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LEFEBRE loco advocaat G. DE KERCHOVE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, Armeens christen te zijn en afkomstig te zijn van het dorp X, behorende tot Zakho (Noord-Irak). U verklaart op 24 augustus 1996 gehuwd te zijn met (N. M. M.) (O.V. X). U zou samen met haar en uw vier kinderen, (L.), (M.), (A.) en (M.), in Zakho stad gewoond hebben in uw ouderlijk huis. Uw ouders zouden samen met uw andere broers naast u zijn gaan wonen. U zou als leraar Engels de kost hebben verdiend. Vanaf 1993 zou u in contact zijn gekomen met de groep van (F. 'I. A.) die samenwerkte met buitenlandse missionarissen actief in Irak. U zou deel hebben genomen aan vergaderingen in de boekhandel 'maktab milaad' van (F.). Op vraag van (F.) zou u in juli 2007 als tolk Arabisch / Koerdisch / Engels gefungeerd hebben voor Amerikaanse en Engelse missionarissen van de Evangelische kerk. U zou samen met hen, (F.), (S.Y.) en (M. M.), meegereisd zijn naar Mosul. De

missionarissen zouden er geld en boeken hebben willen overhandigen aan een zekere (D.) maar die zou enkele dagen eerder ontvoerd zijn. Op de terugweg van Mosul naar Zakho zou de wagen van (S. Y.) en (M. M.) beschoten zijn geworden. Jullie wagen, die voorop reed, zou direct naar een controlepost gereden zijn om dit incident te melden. Jullie mochten verder rijden terwijl de agenten naar de beschoten wagen zouden zijn gegaan. (S.) en (M.) zouden omgekomen zijn. Op 7 of 8 augustus 2007 zou (F.) bij u thuis zijn gekomen om mee te delen dat priester (K.) in zijn huis in Dohuk was gedood. Hij zou het land hebben willen verlaten en u aangeraden hebben dit ook te doen. Hij zou op uw vraag een attest opgesteld hebben waarin hij verklaart dat u met hen samenwerkte en u nu door de radicale extremisten dreigt geïsoleerd te worden. U zou dit document echter op de kast in uw huis hebben vergeten. De missionarissen zouden ook Irak verlaten hebben. U zou twee of drie dagen vóór uw vertrek uit Irak, namelijk 13 augustus 2007, samen met gans uw gezin naar de wijk Nasara in Zakho gevlucht zijn waar u bij een zekere (A.) zou hebben verbleven. De dag na uw aankomst in huis van (A.) zou u een verklaring afgelegd hebben bij de politiecommissariaat in de wijk Nasara. Er zou een proces-verbaal met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de radicale extremisten zijn opgesteld. Er zou u echter zijn meegedeeld dat er dusdanig veel aanslagen zijn en de autoriteiten zelf niet weten wie er exact achter de aanslagen zit en ze bijgevolg geen bescherming kunnen bieden. Er zou u nog verweten zijn dat christenen bange mensen zijn. U zou met heel uw gezin op 13 augustus 2007 Irak illegaal verlaten hebben. U zou wel de originele identiteitskaarten van alle gezinsleden, de originele nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote, de doopaktes van uw kinderen en de documenten met betrekking tot uw lerarenfunctie meegenomen hebben vanuit Irak. Op jullie reisweg naar België zouden jullie in Italië door de autoriteiten zijn aangehouden. Ongeveer negen dagen zouden jullie er in een centrum verbleven hebben alvorens jullie reis naar België verder te zetten. Op 22 september 2007 zouden jullie in België zijn aangekomen en op 24 september 2007 hebben jullie, u en uw echtgenote, hier asiel aangevraagd. Jullie hadden België gekozen als eindbestemming aangezien er hier heel wat familieleden zouden verblijven, waaronder uw schoonouders, (A. M. M.) (O.V. 4.727.67) en (A. A. S.) (O.V. 4.727.67), en uw zus (R. S.) (O.V. 4.732.541) en haar man (A. K.) (O.V. 4.732.541). Eén maand vóór het gehoor op het Commissariaat-generaal, dd. 6 augustus 2008, zou u per e-mail de verklaring van (F.) via uw broer in Zakho ontvangen hebben.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade

zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo kan u geen enkel begin van bewijs neerleggen dat uw onmiddellijke vluchtaanleiding ondersteunt, namelijk te zijn gevlucht na aanslagen op vrienden in augustus 2007 (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ten eerste kan het niet overtuigen dat de Amerikaanse en Engelse missionarissen achteraf in de internationale media geen ruchtbaarheid zouden hebben gegeven aan de dood van (S. Y.), (M. M.) en priester (K.) gezien dit de reden was waarom zij in augustus 2007 Irak dienden te verlaten (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 11). Het feit dat u niet veel afweet van computers is geen afdoende reden waarom u niet zou gehoord hebben of er over de aanslagen op uw vrienden bericht zou zijn geweest op sites van kerkelijke gemeenschappen of mensenrechtenorganisaties (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw gebrek aan initiatief om hieromtrent informatie te vergaren ondervindt de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas temeer u ondertussen bijna een jaar in België verblijft en u hier verschillende familieleden wonen hebt die u bij deze opdracht zouden kunnen helpen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is ook opmerkelijk dat u met niemand meer contact hebt, noch met (F.), noch met de missionarissen en u geen weet heeft van de verblijfsplaatsen van deze mensen (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 11).

Voorts is het hoogst merkwaardig dat u pas één maand vóór het interview op het Commissariaat-generaal, dd. 6 augustus 2008, het attest van (F.) naar u in België laat opsturen om uw asielrelaas kracht bij te zetten (gehoorverslag CGVS, pp. 5, 8). Uw verklaring voor het niet eerder neerleggen van dit document, namelijk het feit dat u zelf niet wist welke stukken u geacht wordt neer te leggen en u de noodzakelijkheid ervan niet wist in te schatten (gehoorverslag CGVS, p. 8), is weinig geloofwaardig aangezien u zelf dit document in Irak door (F.) hebt laten opstellen omdat uw leven in gevaar was en u het land diende te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het feit dat u dan gewoon het document op de kast in uw huis in Irak hebt vergeten (gehoorverslag CGVS, p. 8) en vervolgens nog ongeveer negen maanden wacht om het naar u te laten opsturen, doet twijfels rijzen aan het feit of u wel degelijk het document op 7 augustus 2007 hebt laten opstellen door (F.). Daarenboven dient er nog te worden aangekaart dat het hier slechts een kopie betreft en het slechts om een attest gaat dat is opgesteld op uw vraag waardoor dit document geen enkele objectieve bewijswaarde heeft. In de marge dient ook nog te worden vastgesteld dat er uit de vertaling van het document blijkt dat er in het attest geen melding wordt gemaakt van de exacte namen en data van de vermoorde vrienden.

Daarnaast is het ook weinig geloofwaardig dat wanneer u na 7 augustus 2007 nog een verklaring bent gaan afleggen bij de politie van de Nasara wijk in Zakho omwille van uw vrees voor vervolging door de radicale extremisten in navolging van de aanslagen op uw vrienden en er een proces-verbaal werd opgesteld, u hier geen kopie van gevraagd hebt (gehoorverslag CGVS, p. 3). Deze nalatigheid van uwentwege doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees aangezien u, nadat de politie u had meegedeeld dat er zoveel aanslagen zijn en zij hier niets tegen kunnen doen, besloten had het land te verlaten om uw familie in België te vervoegen. Het is in dit opzicht zeer bevreemdend dat u met dit idee in gedachte u niet alle nodige documenten zou trachten te vergaren temeer u al eerder een attest zou hebben laten opstellen door (F.). U hiernaar gepeild verklaart weliswaar met uw moeder te hebben gesproken, doch haar niet te hebben gevraagd om het proces-verbaal te gaan ophalen daar er chaos heerst in Irak en dit document op het politiekantoor niet gemakkelijk zou kunnen worden teruggevonden (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw uitleg kan gezien bovenstaande observaties niet overtuigen.

Verder dient er te worden aangestipt dat het zeer opmerkelijk is dat u al gedurende 1993 in die groep van (F.) actief was maar dat u pas in juli 2007 ingeschakeld zou zijn als tolk voor de missionarissen waardoor u nu bij de radicale extremisten als collaborateur van de buitenlanders zou gekend staan (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De documenten die u neerlegt, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw beroepskaart als leraar en uw aanstelling als leraar Engels, uw huwelijksakte en uw kerkelijk huwelijkscontract, de identiteitskaarten van uw vier kinderen en hun doopaktes, tonen uw identiteit, beroep, huwelijk en gezinssamenstelling aan, gegevens die hier niet ter discussie staan en zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De CD-rom met betrekking tot de aanslag op de boekhandel in 2000 heeft geen betrekking op uw onmiddellijke vluchtaanleiding, namelijk dienen te vluchten aangezien u als tolk voor de missionarissen in juli 2007 zou gewerkt hebben (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 13).

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, (N. M. M.) (O.V. 6.153.908), ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

Wat betreft de toekenning door het Commissariaat-generaal van het vluchtelingenstatuut in hoofde van uw schoonouders, (A. M. M.) (O.V. 4.727.67) en (A. A. S.) (O.V. 4.727.67), uw zus (R. S.) (O.V. 4.732.541) en haar man dient er te worden opgemerkt dat die gebaseerd is op feiten verschillend aan die van uw asielmotief (gehoorverslag CGVS, p. 12). Daarenboven wordt elke asielaanvraag individueel beoordeeld.”

4.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 schendt. De bestreden beslissing zou tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 schenden.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3 van voornoemde wet en artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en stelt dat het element ‘gegronde vrees voor vervolging’ een subjectief-psychologisch element behelst. Het CGVS zou dit element van de vrees vergeten en het hoeft geen geobjectiveerde, rationele vrees te zijn. Verzoeker betoogt dat het element ‘gegronde vrees voor vervolging’ inhoudt dat er een aannemelijk risico is op vervolging. Hij erkent dat hij de bewijslast draagt, doch verwijst hierbij naar rechtsleer van D. VANHEULE en naar het Gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996, door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term ‘vluchteling’ in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (96/196/JBZ).

Verzoeker doet gelden dat de talrijke door hem aangebrachte feiten aantonen dat zijn redenen om het land te ontvluchten waren dat hij reeds werd vervolgd, deze vervolgingen de mensenrechten schenden en de vervolgingsgronden zijn godsdienst en behoren bij de Armeense gemeenschap zijn.

Hij stelt dat talrijke auteurs het begrip van vrees als een ‘state of mind’ zien en de vaststelling hiervan een toetsing impliceert van de persoonlijkheid van de betrokkene. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij vreest gedood te worden door radicale islamitische Koerden. Hij werkte als tolk voor buitenlandse missionarissen die het christelijke geloof wilden verspreiden in Irak. Drie vrienden werden door dergelijke radicale islamitische groeperingen vermoord. Verzoeker verklaart dat hij niet rechtstreeks werd bedreigd, doch meent dat de feiten ernstig genoeg zijn om door verweerder te worden onderzocht. Door het gemis aan objectiviteit en onderzoek kon verweerder enkel ten onrechte tot de conclusie komen dat er geen belang kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen.

Verzoeker is van mening dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de vaste rechtspraak van de Raad van State welke duidelijk vaststelt dat het CGVS alle elementen van de zaak moet inzien en niet enkel degene die ongunstig zijn voor de asielzoeker.

Hij beweert dat de beslissing zich begrenst tot een eenvoudige logische analyse van de gebeurtenissen zonder de complexiteit van de Iraakse tragedie, dewelke geen logica kent, in

rekening te nemen. Bijgevolg zou de bestreden beslissing de eis aan motivatie in rechte en in feite hebben miskend. Minstens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker stelt zich de vraag wie er verplicht is om informatie te vinden over feiten die hij het liefst zou vergeten. Hij beweert geen internet te hebben. De journalisten zouden in Koerdistan geen vrijheid hebben om informatie in de kranten te schrijven. Verzoeker stelt dat het niet eenvoudig is F. terug te vinden.

Dat het attest niet alle informatie vermeldt, bewijst volgens verzoeker dat het niet vals is, daar een vals document alle informatie zou bevatten. F. heeft deze tekst geschreven wanneer hij besliste te vluchten. Bij de vlucht van de familie werd het document thuis vergeten. Volgens verzoeker is dit best mogelijk wanneer men met vier kinderen moet vluchten. Tijdens het eerste gehoor op 11 juni 2008 werd aan verzoeker gevraagd of hij andere documenten had. Op dit moment zou hij eraan hebben gedacht dat het document van F. thuis was en hij aan zijn moeder ging vragen om het door te sturen.

Wat betreft het proces-verbaal, stelt verzoeker dat hij geen kopie heeft gevraagd. Hij zou in paniek zijn geweest omdat de politieambtenaar hem begon te beschimpen. Verzoeker zou echt bang zijn geworden en daar hebben beslist dat hij ging vluchten. Hij stelt dat de situatie in Irak verschillend is van deze in België. In Irak geldt de regel niet dat men verplicht is om te vragen of de beklaagde een kopie wil houden. Zelfs indien verzoeker het zou hebben gevraagd, zou het nog niet zeker zijn dat hij deze gekregen zou hebben.

Aangaande het feit dat het opmerkelijk is dat verzoeker slechts in juli 2007 begon te werken als tolk voor de missionarissen, beweert verzoeker dat hij na het begin van de zomervakantie thuis zat, zonder werk, en in juli 2007 begon te werken als tolk, op verzoek van zijn vrienden. Hij kreeg financiële vergoedingen, maar het bedrag werd niet op voorhand besproken.

Verzoeker stelt dat het CGVS haar eigen ethnocentrische logica in de plaats stelt van een objectieve analyse van het verhaal van verzoeker. Alle bovenvermelde wettelijke bepalingen zouden worden geschonden door de bestreden beslissing.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Wat betreft verzoekers algemene uiteenzetting met betrekking tot de bewijslast inzake asielaanvragen en het begrip 'gegronde vrees voor vervolging', dient te worden opgemerkt dat deze geenszins dienstig is om de bestreden motivering *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS het subjectief-psychologisch element van de vrees vergeet en deze aan zijn persoonlijkheid had moeten toetsen, merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet afdoende is om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, daar deze vrees *in concreto* dient te worden aangetoond, aan de hand van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. De bewijslast berust hierbij in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, dewelke in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en die, bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

In casu stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn onmiddellijke vluchtaanleiding, meerbepaald aangaande de aanslag op zijn vrienden en de moord op priester K. in augustus 2007, wat niet aannemelijk is omwille van de impact die dergelijke aanslag op een relatief kleine geloofsgemeenschap

normalerwijze teweeg brengt. Verzoeker toont evenmin aan hiertoe enige poging te hebben ondernomen (administratief dossier, stuk 3, p.9-10) terwijl hij bijna een jaar in België verblijft en hij zowel hier als in Zakho verschillende familieleden heeft die hem hierbij zouden kunnen helpen, hetgeen blijkt geeft van desinteresse. Bovendien stelt de bestreden motivering terecht dat het opmerkelijk is dat verzoeker met niemand meer contact zou hebben, noch met F., noch met de missionarissen, en geen weet heeft van hun verblijfplaatsen.

De bestreden beslissing acht het tevens met reden merkwaardig dat verzoeker slechts één maand voor het gehoor bij het CGVS het attest van F. liet opsturen naar België om zijn relas kracht bij te zetten. In het licht van verzoekers verklaring dat hij dit document liet opstellen omdat zijn leven in gevaar was en hij het land diende te verlaten, doen verzoekers verklaring dat hij het op de kast in zijn huis zou hebben vergeten en het feit dat hij vervolgens nog negen maanden wachtte om het te laten opsturen, twijfels rijzen aangaande zijn verklaring dat hij het op 7 augustus 2007 liet opstellen. Bovendien betreft het attest een kopie, waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend en werd het opgesteld op vraag van verzoeker, zodat het geen objectieve bewijswaarde heeft. Hoe dan ook is dit attest in algemene bewoordingen opgesteld en maakt het geen melding van de concrete incidenten waarop verzoeker zich baseert (administratief dossier, stuk 11: documenten).

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent de klacht die hij zou hebben neergelegd bij de politie en waarvan er een proces-verbaal zou zijn opgesteld. Dat verzoeker, ondanks dat hij besloten had het land te verlaten en hij reeds een attest liet opstellen door F., heeft nagelaten een kopie te vragen van het proces-verbaal te vragen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging. Dit klemt des te meer daar hij ook in België geen pogingen heeft ondernomen om een kopie van dit document te verkrijgen via zijn familieleden in Zakho (administratief dossier, stuk 3, p.3).

De Raad stelt vast dat verzoeker bovendien verklaarde dat zijn moeder en zijn drie broers in het huis naast het zijne wonen en dat zijn andere broer, V., dewelke reeds getrouwd was, in verzoekers huis woonde. Vervolgens verklaarde verzoeker dat deze broer nog niet zou zijn getrouwd, doch zou zijn verloofd en nog niet in het huis zou wonen. Onmiddellijk daarna verklaarde verzoeker dat het niet V., doch S. is die in het huis gaat wonen. Daargelaten het feit dat verzoeker hieromtrent incoherente verklaringen aflegt, dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoekers familieleden in zijn huis en het nabijgelegen huis verblijven en daar geen problemen kennen omwille van zijn beweerde problemen - verzoeker gaf uitdrukkelijk aan dat de radicale extremisten nooit naar zijn huis zijn gekomen (administratief dossier, stuk 3, p.6-8) - afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Kritiek op het overtollige motief aangaande het feit dat verzoeker slechts in juli 2007 begon te werken als tolk voor de missionarissen, kan op zich niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker is voldaan aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt. Hij meent dat hij, gezien zijn afkomst, in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus gezien het reëel risico op ernstige schade bij een gedwongen terugkeer. Volgens verzoeker bestaat deze ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980 uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij stelt dat er in Irak nog vaak foltering en onmenselijke behandelingen voorkomen. Verzoeker stelt dat hij de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar beweert dat er gelet op zijn afkomst in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, doch dat hij geen elementen bijbrengt die vermogen

afbreuk te doen aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in de noordelijke provincies onder de daadwerkelijke controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie).

Derhalve kan hem, de ongeloofwaardigheid van zijn relaas mede in acht genomen (zie sub 4.2), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 november 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.